

ANTONI ABAD

LLEIDA, 1956

Procedent d'una família d'artistes, **ANTONI ABAD (Lleida, 1956)** es va llicenciar en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona el 1979. Durant la dècada dels vuitanta i principis dels noranta va realitzar escultures mòbils de materials industrials (com la goma espuma o el Mecalux) que, acompanyades de seqüències fotogràfiques, reflexionaven sobre el dinamisme de les formes i les infinites combinacions que se'n deriven. D'aquí sorgeix, així mateix, l'interès de l'artista pels sistemes de mesurament.

A partir de la seva estada com a artista-resident a The Banff Centre for the Arts (Alberta, Canadà), entre 1993 i 1994, va començar a treballar amb videoprojeccions que s'expandeixen en l'espai arquitectònic. D'aquest període són obres com Darrers desitjos (1995) o la seva trilogia de les rates: Errata (1996), Ciències naturals (1997) i Love Story (1998).

El 1996 Roc Parés el va convidar a participar a la plataforma "MACBA en línia" i Abad va presentar Sísif, videoinstal·lació que després es va desdoblar en una versió exclusiva per a la web. El 1997 va acabar els seus estudis a l'European Media Màster de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona i a partir de llavors va centrar la seva activitat creativa en el mitjà digital realitzant peces com 1.000.000 (1999) o Z (2001-03), que anticipen l'ús de les xarxes socials.

A partir de 2004, i fins a l'actualitat, Abad experimenta amb les possibilitats de la tecnologia mòbil, articulant xarxes de comunicació audiovisual, mitjançant les quals es pretén donar veu a col·lectius habitualment ignorats o discriminats pels mitjans de comunicació oficials.

Al maig de 2017, Antoni Abad va presentar "La Venezia che non si vede" el projecte que va representar a Catalunya a la Biennial de Venècia 2017 i que mostra gràcies a l'app BlindWiki, com és Venècia des del so a partir dels comentaris de ciutadans invidents o amb baixa visió, creant una cartografia pública sensorial de la ciutat. El projecte, comissariat per Mery Cuesta i Roc Parés, segueix la línia de Megafone o Blindwiki, projectes de comunicació audiovisual a internet, iniciats en 2004 utilitzant telèfons mòbils, que estimulen la creació de nous canals de comunicació col·laboratius entre persones i grups en risc d'exclusió - immigrants, refugiats, prostitutes o persones amb mobilitat reduïda - de tot el món i que li han valgut premis com el Golden Nica 2006 de l' Ars Electrònica, màxim reconeixement a nivell mundial en termes d'art i noves tecnologies, el Premi Ciutat de Barcelona 2002 o el Premi Nacional Arts Visuals Generalitat de Catalunya 2006.

Els seus projectes s'han presentat, entre d'altres, en Espai Un / MNCARS, Madrid (1997); Museu d'Art Modern de Buenos Aires (1999); 2 Biennial Iberoamericana de Lima (1999); New Museum of Contemporary Art, Nova York (2001); Hamburger Bahnhof, Berlín (2002), P.S.1, Nova York (2003); MACBA (1996, 2003 i 2014) i al seu lloc web: megafone.net.